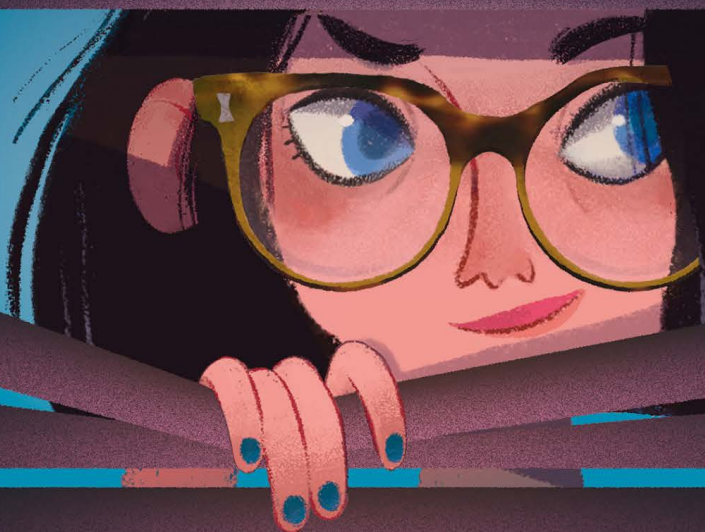

LENA JONES

Přeložila Anna Křížková

Nic jí neunikne...

Agáta

NA STOPĚ

TAJNÝ KLÍČ

FRAGMENT

Agáta na stopě Tajný klíč

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Lena Jones

Agáta na stopě – Tajný klíč – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Agáta

NA STOPĚ

Nic jí neunikne...

TAJNÝ KLÍČ

LENA JONES

Přeložila Anna Křížková

FRAGMENT

Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
AGATHA ODDLY (1) THE SECRET KEY
Text copyright © Tibor Jones 2018
Tibor Jones asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.
Translation © Anna Křížková, 2026.
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7844-1
ISBN e-knihy 978-80-253-7872-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7873-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7861-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro Kiku a Myla

1.

HODINA CHEMIE

„To už je podvanácté...” zvedne ředitel oči od poznámek, „ne, musím se opravit – potřinácté za tohle pololetí, co máš malér, Agáto.”

Sedíme v ředitelně, kde je pěkně dusno, a nejen proto, že zrovna panuje vlna veder.

Sklopím pohled k zemi. Je to pravda a já nevím, co na to říct.

Doktor Hargrave (PhDr. Ronald Hargrave, nositel Řádu britského impéria) se v mlčení vyžívá. Umí to opravdu skvěle, a proto je lepší počkat, dokud se nenabaží. Není to doktor v pravém slova smyslu, ale rád si tak nechává říkat. Na čele má pět jaterních skvrn ve tvaru souhvězdí Kasiopeja a v očích ocelový pohled,

který bych podle tabulky pověšené v mojí ložnici ohodnotila známkou 4B.

Čte ze svého seznamu:

„Zaprvé – přistihli tě, jak se schováváš ve stropě nad chemickou laboratoří, protože jsi pana učitele Stampa podezírala, že krade kyselinu sírovou a pak ji prodává na eBay.“

To se vážně stalo – prodával ji –, ale bez důkazů jsem musela vyšetřování ukončit. Navíc mi dal táta zaráčka.

„Zadruhé – pokusila ses vymluvit z vyučování, když jsi přesvědčovala pana školníka, že studuješ lékařství stromů a musíš vyšetřit jeden strom nedaleko hranice pozemku... jen proto, abys nemusela do školy...“

Nechávám svou mysl odplout. To mi šlo vždycky snadno – jako když přeladíte kanál na televizi. Když si chci pustit něco zajímavějšího, prostě si to představuju. Říkám té technice „přepnutí kanálu“.

Pan ředitel má děsně lesklý stůl, a když se podívám dolů, vidím v karamelově zbarveném dřevě vlastní odraz. Na sobě mám červený baret – doktor Hargrave o tomhle narušení školní uniformy ještě ani nezačal. Můj obličej lemuje mikádo a obočí mám stažené, jako

že se soustředím na jeho kázání. A přesně v tu chvíli se můj odraz zachvěje, promění a stane se z něj někdo jiný.

Ze stolu se na mě dívá malý pán v klobouku a s motýlkem. Uhladí si knír, vykročí z pracovní desky, elegantně seskočí na zem a postaví se za ředitele.

„Jak dlouho bys řekla, že tě bude *le docteur* Hargrave poučovat tentokrát?“ zeptá se s jemným belgickým přízvukem.

Na chvíli se proberu, abych si poslechla, o čem ředitel zrovna mluví...

„Začtvrté – do stěny ve sborovně jsi namontovala odposlouchávací zařízení...“ a pak se znovu zahledím na slavného detektiva Hercula Poirota, který se dívá na hodinky.

„Tvůj ředitel už mluví dvaadvacet minut.“ Poirot zvedne obočí, jako kdybych s tím měla něco udělat. „Tentokrát možná překoná svůj sedmadvacetiminutový rekord, že?“

Ale já si spíš myslím, že pan ředitel brzy skončí. Právě mu zakručelo v břiše a už měl jít dávno na oběd. Rychle se rozhlédnu po ředitelně a jednotlivé detaily se přede mnou rozsvítí jako v automatu na pinball.

KRUČENÍ V BŘIŠE

Nový účes

Drahá hedvábná košile

Bonboniéra – dárek

SLUNEČNÍ BRÝLE

„Dvacet čtyři,“ vyslovím nahlas.

„Prosím?“ Ředitel zvedne oči od poznámek.

Poirot přikývne, jako že můj odhad bere na vědomí.

„Posloucháš mě, Agáto?“

„Samozřejmě, pane řediteli. Zrovna mi vysvětlujete, že vydávat se za školní inspektorku je trestný čin.“

„Přesně tak. Copak ty to nebereš vážně, Agáto?“

Zatvářím se vážně a přikývnu. „Beru, pane řediteli. Jenom si začínám dělat starosti.“

„Starosti? Kvůli čemu?“ Ředitel svraští obočí.

„Bojím se, že přijdete pozdě na oběd se svojí ženou.“

Při těch slovech se mu ve tváři objeví zmatený výraz. „S mojí... ženou?“

„Ano. Oblékl jste si *velice* pěknou košili, pane řediteli. Taky jste se navoněl. A nemohla jsem přehlédnout tu

bonboniéru na vašem stole. Zjevně dárek pro dámu...“
Z radosti nad svými pátracími schopnostmi se usměju.

„Aha, ano,“ zakoktá, „s mojí ženou.“ Podívá se na nástěnné hodiny. Ta slova se vznášejí ve vzduchu jako světlušky. „Jak říkáš, jdu pozdě na oběd... se svojí ženou.“

„Nerada bych vás zdržovala, pane řediteli,“ ujistím ho klidným hlasem.

Doktor Hargrave se zvedne a oklepe si z obleku neviditelné drobečky. „Ano. Už bych měl vyrazit.“ Rozhlédne se, jako kdyby hledal východ. „A tobě bych, Agáto, radil, aby ses nad vším, co jsem ti řekl... hm... zamyslela.“

„Provedu, pane řediteli.“

Doktor Hargrave mi se souhlasným úsměvem pokyne ke dveřím, kde stojí Poirot, a zdá se, že se potí. Poirot se podívá na své kapesní hodinky.

„Dvacet čtyři minut – měla jsi pravdu, *mon amie*.“

Doktor Hargrave mi podrží dveře a já se na něj usměju.

„*Bien sûr*,“ popřeju mu.

„Co prosím?“ nechápe ředitel.

„Říkám dobrou chuť, pane řediteli.“

Sevře rty, jako kdyby něco tajil, a pak zamumlá:
„Dávej si pozor, Agáto Podivná. Dávej si veliký pozor.“

Když vyjdu z ředitelny, můj nejlepší kamarád Liam Lau přechází po chodbě sem a tam. Otočí se na mě s vážným výrazem. Chvíli mi trvá, než si vzpomenu proč. Ach ano – Liam ví, že mám malér, a bojí se, že mě vyloučí ze školy.

Liam vlastně moje vyloučení ze Školy svatého Regise očekává od prvního dne, kdy jsme se poznali. Jenže tentokrát si je jistý, že tohle dobrodružství už bylo moje poslední. Nasadím smutný výraz, abych to napětí trochu protáhla.

Liam si připlácne ruce k obličeji. „Co jsem ti říkal?“ zaúpí. „S kým teď budu sedět na obědě?“

To je pravda, s Liamem vážně obědváme spolu – dokonce každý den – nebo aspoň pokaždé, když na sebe po vyučování natrefíme. V jídelně sedíme na „Ostrově vyhnanců“ – u stolu, kde sedí všechny divné děti.

„Liame...“ spustím.

„Já vím, že bych neměl naříkat,“ posteskně si.

„Liame...”

„Vyloučení...” Znovu zaúpí. „Agáto, třeba ho ještě přemluvíme. Kdyby mu třeba tvůj táta napsal dopis...”

„Liame!” popadnu ho za ramena. Konečně mě začne poslouchat.

„Oni mě nevyloučí,” zopakuju.

Ztuhne. „Oni tě...”

„Ne. N-e-v-y-l-o-u-č-í.” Vyslovuju jednotlivá písmena a prohlížím si přitom svoje nehty nalakované na tmavě zeleno a okousané do masa.

Ustarané vrásky na Liamově tváři vyhladí úsměv. Čapne mě a pořádně obejmě. „Co ti doktor Hargrave říkal?”

Věnuju mu pohled zpoza spadlého pramínku vlasů. „Všechno ti povím. Pojď, nebo přijdeme pozdě na chemii.”

„To není superschopnost.”

„Jenom mě to napadlo – nikdy se nenechat vyloučit by byla dost užitečná superschopnost.”

„Ale superschopnost, to je třeba neviditelnost nebo létání. ‚Nenechat se vyloučit‘, to je úplně běžné chování normálních lidí.“

Škola skončila a s Liamem jsme se sešli v naší třídě.

„Normální lidi nezažijou tolik srandy jako my.“

Liam napodobí školní knihovnici a nesouhlasně se na mě zadívá přes brýle. Neubráním se úsměvu. Pokaždé mi zvedne náladu. Nikdy neodsuzuje moje „přepnutí kanálu“ ani to, že si povídám s neviditelnými lidmi. „Zjistila jsi o té vychovatelce něco dalšího?“ zeptá se.

Pokrčím rameny. To je ten důvod, proč jsem skončila s malérem v ředitelně. Přestrojila jsem se za školní inspektorku, abych zkontrolovala vychovatelku, která se posledních pár týdnů chová podezřele. Detektivem jsem se chtěla stát odmala a převleky jsou moje vášeň. Maminka mě v tom vždycky podporovala. Nechávala mi různé stopy a já pak řešila záhady. Ovšem jak už víte, po několika, ehm, *incidentech* mi... mi pan ředitel zakázal veškerou činnost, kterou by šlo označit jako „šmírování nevinných lidí“.

Liam do detektivního povolání tolik zažraný není, ale rád řeší různé záhady a šifry. Proto jsme taky zalo-

žili Agenturu podivů (bez slova „detektivní“ v názvu, abychom pana ředitele neprovokovali).

„Můžeme zahájit schůzi, Agáto?“

„Ano,“ přikývnu. „Ale dneska pospíchám. Musím nakoupit na večeři.“

„*Haute cuisine? Cordon bleu?*“ Liam nahodí přemrštěný francouzský přízvuk, který taky občas používám, když mě zrovna navštíví Poirot.

„*Oui*. Aspoň to mám v plánu.“

S vážným výrazem přikývne a otevře úplně novou knihu podivných případů. Spolužáci se mému jménu často vysmívají (podivínka, divizna, poděška), a tak jsem ho začlenila do našeho hesla – „Žádný případ není moc podivný“. Agentura podivů bohužel zatím neobdržela jedinou zakázku, to však neznamená, že si nemůžeme vést knihu případů.

„První položka na programu,“ spustím, „je návrh loga, kterým bychom měli opatřit veškerou oficiální korespondenci, navštívenky a razítka. Nějaké nápady?“

Liam se na chvíli zamyslí.

„Co třeba lev... s lupou v tlapě!“

Vážně? Šlehnou po něm přísným pohledem a změním téma. Moc nápadité mi to nepřijde. „Co kdybychom

korespondenci odložili na potom? Teď si můžeme nacvičit, jak si správně zapisovat identifikační poznámky.“

„Jasně. Akorát mi budeš muset vysvětlit, co to ty identifikační poznámky jsou.“ Zakření se.

S úsměvem se na něj podívám. „Identifikační poznámky jsou důležité poznatky o jednotlivých lidech. Píšu si je o všech – o každém člověku, který by mohl hrát v nějakém vyšetřování roli.“ Pokrčím rameny. „Díky nim si pamatuju, jak ten člověk vypadal. Co měl na sobě, jak voněl... a tak vůbec.“

„Dobře, to bych zvládl,“ přikývne Liam. „Začneme tím, že si zapíšeme poznámky jeden o druhém.“

„Fajn. Připrav si zápisník a napiš tři věci, které mě identifikují. Něco neobvyklého – díky čemu jsem poznat. Já si to zase napíšu o tobě.“

Skloníme hlavy, potom pár minut píšeme a následně si zápisníky vyměníme. Když mu podávám ten svůj, zamyšleně okusuju tužku.

Moje identifikační poznámky o Liamu Lauovi:

1. *Liam býval vždycky o několik centimetrů menší než já, ale v poslední době u něj došlo k růstovému spurtu, takže mě výškou dohnal.*

2. *Nosí brýle s černými obroučkami a tmavé vlasy má vždycky učesané. Jeho vzhled by se dal popsat slovy „elegantní šprt“.*
3. *Je nerozlučná dvojka s Agátou Podivnou.*

Liamovy identifikační poznámky o mně:

1. *Agátě je třináct let a měří něco kolem 157 cm. Má kaštanově hnědé vlasy, ostříhané na mikádo.*
2. *Ráda nosí staromódní oblečení – květinové šaty, baloňáky, martensky. Baloňáky má hodně. Často si něco píše do zápisníku.*
3. *Neustále se baví s Liamem Lauem.*

Zrovna se chystám namítnout, že mám vlasy tmavohnědé, a ne kaštanové, ale vtom někdo hlučně vtrhne do třídy.

„Klidně můžeme sem, je tu jenom poděska a geniální dítě,“ ozve se.

Ještě než se otočím, okamžitě majitelku hlasu poznám – Sarah Rathboneová, jedna ze tří P. P., a zbylé dvě jdou s ní – Ruth Mastersová a Brianna Pikeová. Jejich přezdívka P. P. údajně znamená „půvabná parta“, ale všichni ostatní jim říkají „plastové panny“. Se svými

blondatými vlasy jak přes kopírák, nalakovanými nehty a šlechtěným vzhledem představují samou podstatu svatého Regise. Škola je plná takových, jako jsou ony – bohatých a krásných –, a jejich největším koníčkem je nás ostatní ponižovat.

Několik identifikačních poznámek, abych od sebe jednotlivé P. P. rozeznala:

1. *Sarah Rathboneová* – jestli jsou zbylé dvě kopie, Sarah je originál. Nosí šperky s pravými diamanty, ovšem drobné a vkusné.
2. *Ruth Mastersová* – zástupkyně velitelky. Ruth je ještě drzejší než Sarah, a to už je co říct. Její táta pracuje v oddělení pro styk s veřejností a Ruth se o svou veřejnou image důkladně stará. Pělivě vybírá, s kým se budou P. P. bavit a komu se mají zdaleka vyhnout.
3. *Brianna Pikeová* – Brianna je Sarina druhá přísluhovačka. Často si pohrává s vlasy a celý den nahrává na sociální sítě selfíčka s kačří pusou.

Neohroženě se obrátím na Saru. „Tuhle třídu už bohužel používáme my,“ prohlásím.

„A k čemu jako?“ ušklíbne se Sarah. „Píšeš si tu se svým malým kámošem detektivní poznámky?“

Brianna ke mně přistoupí. Zatáhne ramena a zatočí svými blondatými vlasy jako nějakou zbraní. „Vystřelte.“

„Ale my zrovna něco děláme,“ nedám se.

„*My zrovna něco děláme,*“ napodobí mě posměšně zvonivým hlasem Ruth. „Tak si to běžte dělat jinak.“ Přiblíží se obličejem nebezpečně blízko k tomu mému a já automaticky uskočím. Zvedne ze stolu knížku, kterou zrovna čtu – *Jedovaté rostliny Britských ostrovů* –, a mrskne jí po mně.

„Konec srandiček,“ přidá se Brianna. „Dejte si odchod, Agáto. Vypadněte.“ Strčí mě do ramene.

Opráším si svetřík, jako kdyby mě někdo posypal hlínou. „Pojď, Liame,“ řeknu a začnu si sbírat věci. „Mají převahu.“ A ještě polohlasem dodám: „Když ne duševní, aspoň tu fyzickou.“

Než jim došlo, že si právě vyslechly urážku, už jsme byli dávno venku a práskli za sebou dveřmi. Zdeptaně jsem si povzdechla.

„Jsi v pohodě, Agí?“

„Jo... díky, Liame.“ Pokrčím rameny. Někdy to v téhle škole nenávidím víc než kdekoliv jinde na světě.

Na základní škole Duhová louka, kam jsem chodila předtím, to bylo úplně jinačí. Školní budova se sice rozpadala a na nové učebnice chyběly peníze, ale vládla tam přátelská atmosféra a učitelé nám pomáhali vzájemně spolu vycházet. Vymysleli mi tam přezdívku – Mozek –, což mě vůbec neuráželo. Sice to znělo hloupě, ale já si to tajně zamilovala. V Duhové louce se mozek cenil. Když nikdo neznal odpověď na otázku, otočili se na mě. Potom mi ale náš pan učitel poradil, že bych se měla ucházet o stipendium na Šcole svatého Regise. Taťkovi jsem ten dopis *málem* neukázala. Když si ho pak ale přečetl, prohlásil, že by byla škoda aspoň to nezkusit. V tom měl pravdu. Neměla jsem co ztratit. I kdybych stipendium získala, pořád bych ho mohla odmítnout, ne? Navíc stejně nehrozilo, že mi to místo doopravdy nabídnou.

Tak jsem to zkusila.

A stipendium mi přiklepli.

Táta jim napsal dopis, že nabídku přijímám a v září nastoupím.

Ze začátku jsem byla nadšená, že přestoupím na tak prestižní školu. Na nové škole se rozhazovalo tolik peněz, že by se o tom Duhové louce ani nesnilo. Nové počítače, nově vybavené třídy, zdi i koberce bez

jediné skvrnky. Jenomže v takhle čistotoučím prostředí jsem byla nakonec za špindíru já. Tady můj mozek nikoho nezajímal.

Vlastně nikoho ani nezajímalo, jestli jsem hodná, vtipná nebo jakákoliv jiná. Prostě jsem nezapadala. Dokud jsem se neseznámila s Liamem...

Tehdy jsem zrovna vysedávala ve školní jídelně (neboli *restauraci*, jak to rádi nazývají), jedla oběd a vytáhla z batohu *Sunday Times*, abych si u toho vyluštila zašifrovanou křížovku.

Směřem dolů na 13 písmen – volání: Agent krmí tele!, kdy volající je popleta.

„Možná myslí tím voláním telefonát,“ ozval se hlas z druhé strany stolu. Nadskočila jsem – vůbec mi nedošlo, že mluvím nahlas. Vzhlédla jsem a spatřila kluka v mém věku, kterého jsem si pamatovala ze třídy. Jmenoval se Liam Lau. Mluvit jsem ho nikdy neslyšela, ať když odpovídal „zde“ na dotaz, jestli je přítomen.

„Promiň, ty ses lekla?“

„Ne, já... jenom jsem si neuvědomila, že mluvím nahlas.“

Usmál se. „Stává se ti to často?“

„Možná. Někdy.“

„Mně taky.“ S úsměvem přikývl. „Prý je to prvotní příznak šílenství.“

„Hm... Možná máš pravdu, že myslí tím ‚voláním‘ telefonát,“ napadlo mě. A potom, jako kdyby se můj mozek najednou rozhodl spolupracovat: „Aha, a co když tím popletou chtějí říct, že máme přehodit písmena? Že by to byl anagram?“

„To zní dobře... Ale co znamená to ‚agent krmí tele‘?“ uvažoval Liam. „To je taky na třináct písmen.“

Oba jsme se dlouze zadívali na písmena A G E N T K R M I T E L E. Pak jsme oba vykřikli: „Telemarketing!“

S úsměvem od ucha k uchu jsem zvedla propisku a zapsala odpověď.

„Agáto...“

Ze vzpomínek mě vytrhne Liamův hlas. Od té doby uplynul téměř rok. Pořád jsem stejný outsider, ale mám za kamaráda Liama. Podívám se na něj. „Ano?“

„Slíbíš mi něco?“

„A co?“ zeptám se.

„Že se zítra budeš snažit nevyletět?“

Obrátím oči v sloup. „Slibuju.“

Usměje se. „Tak pojď. Můžeš mě doprovodit na autobus.“

2.

BOLEHLAV A NÁPRSTNÍK

Ve chvíli, kdy se mi povede rozvařit zeleninu na kaši, vejde do kuchyně táta umazaný od bláta a páchnoucí hnojem. Během vaření jsem zapomněla i na svoji únavu, protože radost z tvoření něčeho nového mě vždycky úplně nabije.

„Co to propána děláš, Agí?“

„Vařím večeři,“ odpovím.

„Když vidím tu zelenou kaši, spíš mě napadá, jestli neprovádíš vědecký pokus,“ zasměje se.

Povzdechnu si. Taťka je někdy tááák staromódní. Ne že by vařil špatně, ale úplně dobrý kuchař to taky není. Večeři často vařím já, ale většinou jíme některé z jeho oblíbených jídel – něco jednoduchého jako třeba párky

s kaší nebo fazole s topinkami. Kdo by se mi divil, že chci pro změnu vyzkoušet něco nového? V antikvariátu na Charing Cross Road jsem objevila ošoupaný výtisk Escoffierova *Le Guide Culinaire* a pak strávila celý večer luštěním francouzsky psaného postupu. Táta nad výsledkem zavrtí hlavou a odšourá se, aby se umyl.

Tatínek – pro všechny ostatní Rufus – pracuje jako zahradník v královském parku už od šestnácti let, kdy odešel ze školy. Za tu dobu se vypracoval až na pozici hlavního správce Hyde Parku, a tak bydlíme v zahradnickém domku. Ačkoliv má táta pod sebou zaměstnance, nikdy nenechává veškerou dřinu na nich a největší radost mu dělá, když si může vyhrnout rukávy a zabořit ruce do hlíny. Po chvíli se v kuchyni objeví v čisté košili a s oděrem dehtového mýdla, což je po hnoji aspoň malé zlepšení. Prohlíží si můj výtvar a přitom si hladí zrzavé vousy.

„Co... je to?“

„Zeleninový mousse s filetem ze pstruha a jako příloha krevety s nasekaným kerblíkem.“

„To je na mě moc nóbl, беруško.“

„Ochutnej – jinak nikdy nezjistíš, jestli ti to chutná.“

Taťka pokrčí rameny a posadí se.

Na ingredience jsem si spořila několik týdnů. Táta mi dává kapesné výměnou za to, že o víkendu pár hodin přehazuju kompost, takže jsou to tvrdě vydřené peníze. Stojí to za to – každý by se měl přece snažit o trochu lepší život, nebo ne? Táta se natáhne pro vidličku a zahledí se do talíře. Chvilí marně hledá dostatečně diplomatická slova. „Nevypadá to moc anglicky.“

Usměju se.

„Poirot říká něco jako: ‚Angličané nemají žádnou kuchyni, mají jenom jídlo,‘“ vzpomenu si.

Při zmínce o mém oblíbeném detektivovi taťka tiše záupí. Hercula Poirota vytahuju tak často, že už tenhle slavný detektiv z pera Agathy Christie tátovi leze krkem.

„Ty s těmi svými knihami, Agáto! Abys věděla, ne všechno, co Poirot vysloví, musí být hned pravda.“

Poslední větu ignoruju a hodím před tátu talíř s rybou a zeleninovou kaší. Společně od všeho ochutnáme.

„*Bon appetit!*“ usměju se, zatímco se pouštíme do jídla.

Někde se stala chyba. Někde se stala *veliká* chyba.

Podívám se na tátu a musím uznat, že se drží vážně dlouho.

Mým chuťovým pohárkům se děje něco příšerného. Dlouho se soustem zápasím a nakonec se mi ho silou vůle podaří spolknout.

„Možná jsem něco... přeložila špatně.“

Táta polkne a do očí se mu derou slzy.

„Mohu dostat sklenici vody, prosím?“

Když seškrábu do koše poslední zbytky zeleninového mousse, vydáme se spolu pro rybu a hranolky. Rozhodnu se necitovat Poirota, který o tomhle pokrmu prohlásil: „Když je tma a zima a není k jídlu nic jiného, dá se to snést.“ Taťku by to v tuhle chvíli asi nepobavilo a navíc mám rybu a hranolky ráda.

Vrátíme se z obchodu, s kručícím břichem vybalíme jídlo z papírového obalu a za spokojeného mlčení se najíme. Vychutnávám si křupavé těstíčko, jemné rybí plátky a lahodné slané hranolky. Pro jednu musím přiznat, že se v tomto případě Poirot možná mýlil.

U jídla se mě taťka zeptá, jak jsem se dneska měla, ale do vyprávění o škole, holkách z P. P., panu řediteli

a o tom, jak jsem usnula na chemii, se mi zrovna nechtělo, a tak jsem raději navázala vlastní otázkou.

„Rostou letos živé ploty dobře?“

„Ujde to,“ zavrčí.

Vzpomenu si na knížku, kterou mám rozečtenou.

„Pěstuješ i *digitalis*?“

„Jestli myslíš náprstníky, u Serpentine Bridge bys několik trsů našla.“

„A co *aconitum*?“ Dám si hranolek, aniž bych se na tátu podívala.

„Oměj? Znáš plno latinských názvů... Ano, na louce jich pár roste, ale úmyslně je nesázím. I když včely je mají rády.“

„Aha... a co rulík zlomocný?“

„Rulík...“ S potemnělým výrazem si dá dvě a dvě dohromady. „Náprstník, oměj, rulík... Agáto, tebe zajímají samé jedovaté rostliny!“

Trochu zrudnu. Přistihl mě! *Jedovaté rostliny Britských ostrovů* mám schované ve školní brašně.

„Jenom se tak ptám.“ Zhluboka se nadechnu.

„Já vím, beruško, já vím. Ale někdy mi děláš starosti. Ta tvoje... *fascinace vším morbidním*. Bojím se, že nežijesh v reálném světě.“

Povzdechnu si – tohle mi neříká poprvé. Táta strašně rád mluví o REÁLNÉM SVĚTĚ, jako by to bylo místo, které jsem nikdy nenavštívila. Bojí se, že jsem blouznivec, kterého zajímají jenom knihy plné násilí a vražd. Samozřejmě má pravdu.

„Já umyju nádobí,“ navrhnou, abych rychle změnila téma. Potom si všimnu všech těch cedníků, hrnců a nekonečných misek, které jsem během té kulinářské katastrofy zašpinila. Možná raději ne.

„Jsem na řadě, Agáto,“ vysvobodí mě táta. „Ty už si běž lehnout – vypadáš unaveně.“

„Tak díky.“ Obejmu ho, přičemž cítím jeho dehtové mýdlo a vyžehlenou košili, vyběhnu schody a zamířím rovnou do postele.

Když jsme se do zahradnického domku nastěhovali, zabrala jsem si pokoj na půdě. Maminka říkala, že se ke mně dokonale hodí – je vysoko a mám odsud výhled. Něco jako vraní hnízdo na lodi. To mi bylo šest a maminka ještě žila. Předtím jsme se mačkali v malinkatém bytě na severu Londýna a taťka jezdil do Hyde Parku

každé ráno na kole. V době, kdy jsem se narodila, pracoval jako pomocný zahradník a pořád se ještě učil. V našem malém bytě neustále rostlo něco zeleného – rajčata na parapetech, orchideje v koupelně mezi sprchovými gely a šampóny...

Na půdě je šikmý strop a přímo nad postelí mám střešní okno, z něhož vidím na hvězdy. Teda když není zataženo. Občas si maluju souhvězdí bílým fixem na sklo – Velkou medvědici, Orion, Plejády – a pozoruju, jak v průběhu noci postupují.

Podlahu zakrývá pestrobarevný koberec, abych měla za chladných rán nohy v teple. Nemáme ústřední topení a domem táhne, ale v červenci je tu vždycky výheň. Dneska vedro přímo sálá, a tak si stoupnu na špičky a otevřu okno, aby se dovnitř dostal čerstvý vzduch. Oblečení mám pověšené na dvou věšácích. Taťka mi šetří na pořádnou skříň, ale mně se náhodou líbí, že na oblečení vidím.

Na jednu stěnu jsem si pověsila plakát ze *Snídaně u Tiffanyho* s Audrey Hepburnovou v typických černých šatech. Hned vedle ní mám obrázek své oblíbené postavičky Lulu. Nad mojí postelí visí velká fotka Agathy Christie, kterou mi dal Liam k narozeninám. Na protější

stěně visí mapa Londýna... Mám tu všechno, na co se potřebuju dívat.

V pokojíčku nemám nepořádek. Aspoň si to nemyslím, i když táta se mnou nesouhlasí. Mám prostě jenom moc věcí a málo místa, kam je uklidit. Podlahu tedy zakrývají gramofonové desky, knížky a taky porcelánová busta královny Viktorie, kterou jsem našla v popelnici. Táta mě čas od času donutí, abych si pokoj uklidila.

Snažím se o to i teď. Ale na tak malém prostoru to spíš vypadá, jako kdyby to tu někdo zamíchal obrovskou lžící.

Zvednu těžký výtisk *Le Guide Culinaire* a uložím ho do knihovny, která zabírá celou jednu stěnu. Zavzdychám – taková ztráta času. Tak promarněný den.

Přejedu rukou po hřbetech zelenozlatých výtisků – detektivky s Poirotem, slečnou Marplovou a Tommym a Pentličkou. Je to kompletní dílo Agathy Christie, po které mě máma pojmenovala. Chtěla, abych si to přečetla, protože ráda luštím různé tajenky. Taky mě ale ponoukala, abych přemýšlela o *skutečných* záhadách, nejen o slovních přesmyčkách a číslech. Když jsem se jí zeptala, jak to myslí, odpověděla: „Každý je svým způsobem záhada, Agáto. Každý člověk na ulici má svůj vlastní

příběh, vlastní důvody, proč je zrovna takový, jaký je. Svá vlastní tajemství. To jsou ty nejdůležitější záhady.“

Když si vzpomenu, že už tu máma není, cítím, jak se mi do očí derou horké slzy.

„Dneska si mě zavolal pan ředitel...“ řeknu nahlas. „Ale nic se nestalo – pustil mě jenom s varováním,“ dodám, zatímco si skládám oblečení. Občas tohle dělám. Vyprávím mamince, co jsem zažila.

Převléknu se do pyžama, školní uniformu pověším na věšák a červený baret uložím do krabice. Co si zítra vezmu na sebe? Vyberu si hedvábný šátek po mamince s překrásným červeným květinovým vzorem v čínském stylu. Ráda kombinuju maminičino oblečení s kousky, které nacházím v hrabárnách a charitách. I když některých si natolik cením, že bych si je ven nevzala.

Přejdu k psacímu stolu v rohu pokoje a vyhrabu z hromady oblečení svůj notebook. Zapnu ho a přihláším se. Spolužáci si myslí, že sociální síť nepoužívám, ale to se pletou. Místo scrollování na telefonu si možná čtu papírové vydání *Timesů* a poznámky si píšu propiskou, jinak mě ale technologie zajímají víc, než by někdo tušil. Tím, že si pročtete někčí internetový profil, se o člověku dozvíte spoustu věcí. Já svoje pravé jméno

samozřejmě nepoužívám. Ne, na internetu se jmenuju Felicity Lemonová.

Že Felicity ve skutečnosti neexistuje, toho si, jak se zdá, vůbec nikdo nevšiml. Několik spolužáků dokonce přijalo mou žádost o přátelství, včetně všech tří P. P. Nikdo z nich se nedovtípl, že „Felicity Lemonová“ se jmenuje sekretářka Hercula Poirota a na profilové fotce mám momentku ze 60. let s francouzskou zpěvačkou Françoise Hardyovou.

Projedu hlavní stránku Felicitina účtu, což jsou jen nekonečné fotky Sary Rathboneové, Ruth Mastersové a Brianny Pikeové. O prázdninách spolu musely jet na dovolenou někam do Evropy, protože na nich pózují na lehátkách, máčejí si nohy v hotelovém bazénu a sedí na lodní přídi, přičemž jim vlasy vlají jako v reklamě na šampón. Ač to nesu nelibě, malinko mě píchne u srdce, a tak počítač raději zaklapnu.

Sáhnu do brašny a vytáhnu zápisník, který jsem si dnes založila. Položím si ho k posteli spolu s plnicím perem pro případ, že mě v noci něco osvítlí – jak to dělá každý správný detektiv: všechno si zapisuje, protože nikdy neví, která drobná maličkost může zásadně přispět k rozlousknutí případu.

Většina mých zápisníků má černou obálku, ale mám i červené – do těch si píšu o mamince –, celých dvaadvacet. Ukládám si je na nejvyšší policičku. Zapsala jsem si podrobně úplně všechno – kam se chodila nechat stříhat i s kým klábosila na komunitní zahrádce. Všechno do posledního detailu. Nechci totiž zapomenout vůbec nic.

Podívám se na mamčinu fotku v rámečku na mém nočním stolku. Sedí na jízdním kole, usmívá se a jednou nohou se opírá o zem. Na sobě má velké sluneční brýle, krepovou sukni a široký klobouk. K zadnímu nosiči má přivázaný štos knížek. Policie usoudila, že ten den ztratila rovnováhu právě kvůli knížkám – ale máma je takhle vozila každou chvíli.

Já si nemyslím, že to byla skutečná příčina nehody. Proto maminka neumřela. Muselo se to stát z jiného důvodu.

Zalezu do postele, přikryju se peřinou a naposledy se podívám na fotografii.

Cítím, jak se mi stahuje hrdlo. „Dobrou noc, maminko,“ řeknu a zhasnu lampičku.

3.

STŘÍBRNÉ TETOVÁNÍ

„Tati, můžeš Oliverovi zakázat, aby se procházel po kuchyňské lince? Je to nehygienické.“

Ráda bych po sobě umyla misku od snídaně, ale vedle dřezu sedí náš kocour a ocasem mi vráží do ruky. Nově vynalezená hra ho velice baví, a tak u toho hlasitě přede. Obrátím se na taťku, který se u stolu sklání nad miskou. Pokrčí rameny a nabere si další lžici cereálií. Jako vždycky jde pozdě.

„Nemůžu ho neustále hlídat, Agáto.“

S povzdechem sundám Olivera z linky. Má šedivou srst a taťka ho všemi těmi pamlsky, které do něj cpe, pořádně vykrmil. Strašně zlobí, ale já ho mám stejně ráda. V kočičích letech je zhruba ve středním věku a ze

všeho nejraději sedí – na kuchyňské lince, na chodbě před zrcadlem nebo na ošoupaném křesle, kde sedávala maminka. Nejspíš mu taky chybí. A když zrovna nesedí, někde se válí.

Oliver si otře čumáček o moji bradu a já ho poškrábu na hebké srsti za krkem. Cítím, jak mi na hrudníku tiše přede. Vzpomenu si na chvíli, kdy jsem ho uviděla poprvé. Bylo to jednoho deštivého odpoledne, kdy jsem si u krbu četla knížku. Maminka se objevila ve dveřích s lepenkovou krabicí a postavila ji přede mě.

„Co to je?“

„Jen se podívej,“ usmála se a setřásla si z vlasů kapky deště.

Otevřela jsem promočenou krabici. Nejdřív to vypadalo jako zmačkaná deka. Zmateně jsem se na mámu podívala.

„Hledej dál – ale opatrně.“

Odhrnula jsem vrstvu dek a uprostřed si všimla prohlubně připomínající hnízdo. A tam – stočené do klubíčka a sotva větší než moje pěst – leželo koťátko. Překvapením jsem vykulila oči, ale neodvážila jsem se spícího tvorečka dotknout.

„Klidně si ho pohlad.“

„Jeho?“

„Ano, je to kocourek. Budeš mu muset vymyslet jméno.“

Na chvíli jsem se zamyslela. „Proč mu ho mám vymýšlet já?“

Maminka se rozesmála. „Protože je tvůj.“

„On je... můj?“

Jakmile otevřel svá obrovská, inkoustově černá kukadla a podíval se na mě, projela mnou vlna něhy.

Potom mě maminka zezadu objala, já zvedla Olivera do náruče a zavřela jsem oči.

Pamatuju si to zřetelně – přestože z koťátka už vyrostl dospělý kocour a maminka nestojí nikde za mnou, aby mě objala. Oliver je možná můj, ale jeho srdce vždycky patřilo mámě.

Položím kocoura na dlažbu a odkašlu si. Jakmile po sobě domyju nádoby a utřu si ruce, táta položí do dřezu svou prázdnou misku.

„Všechno v pořádku, беруško?“

Přikývnu a vyloudím ze sebe úsměv. „V pořádku.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Agáta na stopě – Tajný klíč.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.